

Abstrakt

Práce zkoumá Plótínovo pojetí krásy. První kapitola se zabývá dvěma metodologickými otázkami: vývoji v Plótínově myšlení a nastíněním problémů, kterým se věnují pojednávané *Enneady*. Jelikož Plótínos napsal dvě *Enneady* o kráse, které Porfyrios očísloval a pojmenoval I.6 *O kráse* a V.8 *O inteligibilní kráse*, věnují se kapitoly 2 a 3 těmto dvěma pojednáním v kontextu dalších relevantních *Ennead*. Výsledkem tohoto zkoumání je, že krása se primárně vypovídá o Intelaktu a že je úzce spjata s jednotou v mnohosti. Tato problematika je proto dále prozkoumávána. Práce načrtává pět vzájemně se prolínajících perspektiv, z nichž se Plótínos snaží myslet jednotu mnohosti, která je vlastní Intelaktu. Dvě z nich, které se týkají povahy intelekce a inteligibilí, jsou představeny v kapitolách 2 a 3. Perspektiva geneze Intelaktu se prolíná napříč jednotlivými kapitolami. Většina kapitoly 4 se proto soustředí na zbývající dvě perspektivy spojené s hierarchickou (*Enneada* VI.2) a strukturální (*Enneada* VI.6) jednotou v mnohosti vlastní Intelaktu. Za účelem prohloubení Plótínova pojetí krásy a zpřesnění jejího vztahu k Dobru, životu a některým dalším predikátům, pojednává kapitola 5 o *Enneadě* VI.7. Poslední kapitola představuje systematické shrnutí použití predikátu krásy na jednotlivých ontologických rovinách. Krása je nakonec pochopena jako osvětlená jednota v mnohosti Intelaktu, tj. primárně charakteristika Intelaktu jako celku. Krása Intelaktu má svůj zdroj v Dobru a jak duše, tak smyslově vnímatelné na ní každé svým způsobem participuje. Vzhledem k tomu, že se skrze krásu v Intelaktu a odvozeně i v duši a smyslově vnímatelném manifestuje Dobro, představuje krása pro duši příležitost pro výstup k Dobru. Na druhou stranu ji ale také může svést a zapříčinit, že ji duše mylně považuje za to, po čem v posledku touží.

Klíčová slova:

Plótínos, krása, jednota v mnohosti, antická estetika, antická filozofie